

Рапунцель

Жили колись на світі чоловік та жінка. Їм давно вже хотілося мати дитину, але їй все не було. Та ось нарешті в жінки з'явилася надія, що її бажання здійсниться.

А було у них у кімнатці маленьке віконце, звідки виднівся чудовий садок, в якому росло багато квітів й усякої зелені. Але садок був обнесений огорожею, і ніхто не наслідювався туди заходити, бо він належав чаклунці, яку всі на світі боялися.

Стояла якось жінка біля віконця, поглянула на садок і побачила грядку, на якій ріс салат рапунцель; і був він на вигляд такий свіжий та зелений, що їй страшенно захотілося покуштувати цього рапунцелю. Це бажання з кожним днем зростало, але оскільки жінка знала, що дістати салат ніяк неможливо, то вона уся схудла та зблідла. Злякався чоловік і питає:

— Чого тобі, моя дружинонько, бракує?

— Ах, — відповідає вона, — якщо не дістану з садка, що за нашим будинком, рапунцель і не скуштую його, то залишиться мені лиш одне — померти.

Чоловік дуже кохав свою дружину і вирішив дістати для неї рапунцель. Тільки настала ніч, переліз він через огорожу в садок чаклунки, нарвав жменю зеленого рапунцелю і приніс дружині.

Вона відразу ж приготувала собі з нього салат і жадібно з'їла.

Наступного дня прийшла до них чаклунка.

— Як ти смієш лазити у мій садок, — сказала вона господареві, — і красти в мене, мов злодій, мій зелений рапунцель? Ти поплатишся за це! Щойно в твоєї дружини народиться дитина, ти віддаси її мені!

Коли настав час народжувати й жінка народила дочку, відразу ж з'явилася чаклунка, дала дитині ім'я Рапунцель і забрала її з собою.

Коли Рапунцель виповнилося дванадцять років, чаклунка зачинила її в башті, що стояла в лісі. У тій башті не було дверей, лише нагорі було маленьке віконечко.

Коли чаклунці хотілося забратися до башти, вона ставала вниз і кричала:

— Рапунцель, до башти впусти,
Волосся своє розпусти!

У Рапунцель було довге прекрасне волосся, тонке, наче із золотої пряжі. Почує вона голос чаклунки, розпустить свої коси, підв'яже їх до віконного гачка, і впаде волосся вниз — і вилазить тоді чаклунка, вчепившись за нього, нагору.

Минуло кілька років, і довелося якось королівському синові проїжджати на коні через ліс, де стояла башта. Раптом юнак почув спів, а був він такий приємний, що королевич зупинився і почав прислухатися. Це співала Рапунцель.

Захотілося королевичу піднятися нагору, і він став шукати вхід до башти, але знайти його було неможливо.

От став він за деревом і побачив, як з'явилася чаклунка, і почув, як вона закричала:

— Рапунцель, до башти впусти,
Волосся своє розпусти!

Спустила Рапунцель свої коси вниз, і чаклунка вилізла до неї нагору. Наступного дня, коли вже почало сутеніти, під'їхав королевич до башти і крикнув:

— Рапунцель, до башти впусти,
Волосся своє розпусти!

І відразу донизу впало волосся, і королевич виліз нагору. Рапунцель злякалася незнайомого чоловіка, але королевич був із нею такий ласкавий, що дівчина полишила страхи. І коли він запитав, чи згодна вона вийти за нього заміж, Рапунцель із радістю погодилася: